

Λεπτομέρειες γύρω από μια μετέωρη δικογραφία

Οδηγός κατασκευής κατηγορητηρίων βήμα προς βήμα

Την Τρίτη 16/02/2021, ενημερώθηκα από τον συγκάτοικό μου πως ήρθε στο διαμέρισμά μας κλήση από το «Τμήμα προστασίας κράτους και δημοκρατικού πολιτεύματος» της «υποδιεύθυνσης κρατικής ασφαλείας» της ΓΑΔΑ, στην οποία κλήθηκα ως «ύποπτος να παρέχω εξηγήσεις, στο πλαίσιο προκαταρκτικής εξέτασης για επεισόδια που προκλήθηκαν έξωθεν της Πρεσβείας των Η.Π.Α., απογευματινές ώρες της 03/06/2020».

Η δικογραφία που έχει συνταχθεί, και στο πλαίσιο της οποίας κλήθηκα ως ύποπτος, περιλαμβάνει πληθώρα κατηγοριών πλημμεληματικού χαρακτήρα (διατάραξη κοινής ειρήνης, κατοχή εκρηκτικών υλών, απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, από κοινού και κατά συρροή, φθορά ξένης ιδιοκτησίας, παράβαση του νόμου περί όπλων) και μία κατηγορία κακουργηματικού χαρακτήρα (έκρηξη από την οποία προέκυψε κίνδυνος για ανθρώπους).

Γνώριζα από την πρώτη στιγμή πως η στοχοποίηση στο πρόσωπό μου βασίζεται στην πολιτική μου ταυτότητα και δράση, και ως τέτοια θα αποτελούσε ακόμη ένα στιγμιότυπο των ποινικών/δικαστικών μεθοδεύσεων, στην επιθετική πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντι στην κινηματική πολιτική αμφισβήτηση, και τις ευρύτερες κοινωνικές αντιστάσεις. Αποφάσισα λοιπόν να κοινοποιήσω δημόσια την πολιτική μου τοποθέτηση έξι μέρες μετά, στις 22/02/2021. Επιδίωξα με αυτόν τον τρόπο να τοποθετήσω τα πράγματα στην πραγματική τους διάσταση, εκπέμποντας το πολιτικό στίγμα που τους αντιστοιχεί, και διαπερνά το ποινικό πλαίσιο που επιχειρούν να επιβάλλουν οι διωκτικοί μηχανισμοί. Η τοποθέτηση αυτή βρίσκεται στον ακόλουθο σύνδεσμο: <https://apatris.info/dimosia-topothetisi-se-schesi-me-klisi-s/>

Τότε, όπως είχα επισημάνει, δεν ήμουν σε θέση να γνωρίζω τις τεχνικές λεπτομέρειες και την πορεία που ακολούθησε το όνομά μου μέχρι να φτάσει στα κατάστιχα των υπόπτων. Παρ' όλα αυτά προχώρησα σε μία ατυχή εκτίμηση: Υπερασπιζόμενος τη συμμετοχή μου σε εκείνη τη διαδήλωση, υπέθεσα πως «κάποιο αστυνομικό τζιμάνι με αναγνώρισε σε κάποιο σημείο της, είτε δια ζώσης, είτε από το υλικό κάποιας κάμερας ασφαλείας, μεταξύ άλλων 7000+ διαδηλωτών και διαδηλωτριών». Βιάστηκα να κάνω μία εικασία, χωρίς να έχω πάρει στα χέρια μου τη δικογραφία και το αποδεικτικό υλικό, και έτσι έκανα ένα μεγάλο λάθος σε σχέση με μία λεπτομέρεια τεχνικής φύσεως. Δικαιώθηκα όμως απόλυτα στο αναλυτικό σκεπτικό για τη στοχοποίησή μου, καθώς, κατόπιν «ανάλυσης και εξέτασης» [από την πλευρά μου] του υλικού της δικογραφίας, που προέκυψε από την έρευνα της Κρατικής Ασφάλειας, δεν αποδείχθηκε –όπως ήταν αναμενόμενο– με κανέναν τρόπο η παραμικρή υποψία για συμμετοχή στις ενέργειες που μου αποδίδονται. Το μόνο επιβαρυντικό στοιχείο για το πρόσωπό μου είναι η πολιτική μου θέση, η συμμετοχή μου στις διαδικασίες του αναρχικού κινήματος, στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, στις πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες που λαμβάνουν χώρα την τελευταία δεκαετία στον ελλαδικό χώρο.

Η πολιτική τοποθέτησή μου, λοιπόν, παραμένει αμετάβλητη, και δεν έχω την πρόθεση να καταθέσω κάτι παραπάνω επ' αυτής. **Σε αυτό το κείμενο σκοπεύω να αναλύσω τη δικογραφία που περιλαμβάνει το όνομά μου**, ως μοναδικό στη λίστα των υπόπτων, **να αναδείξω, ένα προς ένα, όλα τα σημεία των κατασταλτικών μεθοδεύσεων που συνηγορούν στο γεγονός της πολιτικής στοχοποίησής μου**, αλλά και **να σχολιάσω τη δικαστική διάσταση της πολιτικής συγκυρίας**, και πώς εντάσσεται σε αυτήν η κλήση μου ως ύποπτος, παρά τον προσωπικό χαρακτήρα που έχει.

*

Όσα γράφω παρακάτω, κατατίθενται με το βλέμμα στραμμένο προς το ανταγωνιστικό κίνημα, και αποτελούν μία κοινοποίηση των μεθόδων και των πρακτικών που χρησιμοποίησαν οι διωκτικοί

μηχανισμοί, και ένα κάλεσμα σε επαγρύπνηση απέναντι στα νομικά ταχυδακτυλουργικά της Κρατικής Ασφάλειας, που θα εντείνονται όσο η διαχείριση της καθημερινότητας γίνεται πιο ολοκληρωτική, σε μία συγκυρία βαθέματος της καπιταλιστικής κρίσης.

Για τους υπαλλήλους της Διεύθυνσης Κρατικής Ασφάλειας, αυτό το κείμενο αποτελεί την πιο ευγενική μορφή απάντησης, για την υποδοχή που μου επιφύλαξαν, όταν βρέθηκα στα κεντρικά της «υπηρεσίας» τους για να παραλάβω αντίγραφο της δικογραφίας. Εφόσον το επιθυμούν, έχουν το ελεύθερο να χρησιμοποιήσουν το κείμενό μου ως οδηγό κατασκευής κατηγορητηρίων, για να μεταλαμπαδεύεται ατόφιο το απόσταγμα εμπειρίας, μεθοδολογίας και γνώσης στις νέες γενιές ασφαλιτών, πάντα με την προϋπόθεση να κάνουν μία στοιχειώδη αναφορά στην πηγή.

Η αστυνομική αφήγηση για την εμπλοκή μου στην υπόθεση

Η δικογραφία για τα «επεισόδια που προκλήθηκαν έξωθεν της Πρεσβείας των Η.Π.Α., απογευματινές ώρες της 03/06/2020» περιλαμβάνει το όνομά μου, ως ύποπτο για την τέλεση του συνόλου των ενεργειών που τη συνθέτουν. Η εμπλοκή μου βασίζεται καταρχάς σε δύο απομαγνητοφωνημένες τηλεφωνικές κλήσεις από το κινητό μου: μία τις απογευματινές ώρες πριν τη διαδήλωση, και μία το βράδυ, όταν ήμουν ακόμα στον δρόμο και επέστρεφα από την πορεία, προς τα Εξάρχεια, όπου κατοικώ και δραστηριοποιούμαι. Εκτός από το περιεχόμενο των κλήσεων, ως επιπλέον ένδειξη για τη συμμετοχή μου στα «επεισόδια» χρησιμοποιείται και το στίγμα του κινητού μου, η χωροταξική υπόδειξη δηλαδή της κεραίας που ενεργοποίησε η συσκευή μου, κατά τη διάρκεια της δεύτερης κλήσης.

Η απογευματινή κλήση, λοιπόν, γίνεται με φίλη και συντρόφισσα, με την οποία είχαμε αναλάβει από κοινού να αγοράσουμε κάποια τρόφιμα, για να μαγειρέψουμε στο πλαίσιο της «Δομής αλληλοβοήθειας στην κατάληψη Δερβενίων 56», τρεις ημέρες μετά, το Σάββατο 06/06/2020. Το αντικείμενο της τηλεφωνικής μας συνομιλίας αφορά ακριβώς τη συνεννόηση, και λίγο πριν κλείσουμε, εγώ την προτρέπω να βρεθούμε και να τα κανονίσουμε μετά την πορεία. Από αυτή τη συνομιλία, οι μπάτσοι εξάγουν το –αν μη τι άλλο ασφαλές– συμπέρασμα ότι είχα την πρόθεση να συμμετάσχω στην πορεία.

Η δεύτερη κλήση είναι η «ουσιώδης» σε αυτή τη δικογραφία. Σε αυτό το τηλεφώνημα επικοινωνώ με σύντροφο και πολύ καλό φίλο, με τον οποίο από κοινού είχαμε προγραμματισμένη συνάντηση για το ίδιο βράδυ με άλλες συντρόφισσες και συντρόφους στην κατάληψη Δερβενίων 56 (για να μας ενημερώσουν για επικείμενη διοργάνωση συναυλίας, με σκοπό τη συγκέντρωση χρημάτων για δικαστικά έξοδα). Οι υπάλληλοι της ασφάλειας έχουν απομονώσει από την **έκθεση απομαγνητοφώνησης** μία φράση που **αποδίδεται** σε εμένα. Σύμφωνα, λοιπόν, με την έκθεση απομαγνητοφώνησης **φέρομαι να λέω** στο τηλέφωνο πως **«από την πορεία επιστρέφουμε που τους έχουμε κάψει»**. Αυτή η φράση είναι αρκετή για να θεωρηθώ τουλάχιστον ύποπτος. «Τουλάχιστον», καθώς από αυτό το σημείο και έπειτα, κάθε έκθεση που περιλαμβάνεται στη δικογραφία γίνεται για αναζήτηση και ταυτοποίηση «συνεργών» μου: Η διατύπωση είναι τέτοια που υπονοεί πως, εν τέλει, ίσως είμαι και κάτι παραπάνω από ύποπτος. Το «πόρισμα» –για αυτούς– είναι «σαφέστατο» μετά από αυτή τη φράση, οπότε και προκύπτει πως συμμετείχα σε «ομάδα ατόμων που επιτέθηκε στις αστυνομικές δυνάμεις που περιφρουρούσαν την πρεσβεία των Η.Π.Α.».».

Το τελευταίο σκέλος, το στίγμα του τηλεφώνου μου, αφορά την ενεργοποίηση της κεραίας στην οδό Δραγατσανίου 6, κατά τη διάρκεια της δεύτερης κλήσης. Από αυτό το γεγονός «συνάγεται πως ακολούθησα την ίδια πορεία που ακολούθησε η ομάδα ατόμων που εκδήλωσε τις επιθέσεις, μετά από αυτές, ήτοι από Πρεσβεία Η.Π.Α. προς το κέντρο της Αθήνας, όπως προκύπτει από τη διενεργηθείσα Προανάκριση».

Κατά κύριο λόγο λοιπόν, η εμπλοκή μου σε αυτή τη δικογραφία στηρίζεται σε μία φράση, **που φέρομαι να έχω πει στο τηλέφωνο**, επιστρέφοντας από τη διαδήλωση. Αυτή η φράση είναι ικανή για να δημιουργηθεί μια πρώτη εντύπωση, η οποία στη συνέχεια συνοδεύεται από επιπλέον πληροφορίες, και επενδύεται με αστυνομικά πορίσματα που υπονοούν ένα συγκεκριμένο ψυχολογικό προφίλ για το πρόσωπό μου. Με αυτόν τον τρόπο η αρχική εντύπωση μετατρέπεται σε «κλήση υπόπτου», και μεθοδεύεται μία πιθανή κλήση από ανακριτή. Σε όλα αυτά θα αναφερθώ στη συνέχεια, με σκοπό την πλήρη και δημόσια αποδόμησή τους.

Αποδομώντας την έκθεση απομαγνητοφώνησης και το τηλεφωνικό στίγμα

Στο υλικό της δικογραφίας περιλαμβάνονται αυτούσια τα αρχεία των επίμαχων τηλεφωνικών συνομιλιών. Βέβαια, οι μπάτσοι της Κρατικής Ασφάλειας δεν τα είχαν στη διάθεσή τους όταν διενεργούσαν τις έρευνές τους, σύμφωνα με τα όσα οι ίδιοι υποστήριξαν ενώπιον της δικηγόρου μου. Στα χέρια τους είχαν μονάχα την έκθεση απομαγνητοφώνησης του ίδιου αυτού υλικού, με βάση την οποία εν τέλει τεκμηριώνουν την εμπλοκή μου στην υπόθεση, και την κλήση μου ως «ύποπτο».

Τα ηχητικά αρχεία των κλήσεων ήταν στην κατοχή του εισαγγελέα, και αφού ζητήθηκαν από την πλευρά της νομικής μου υπεράσπισης, έφτασαν στα χέρια μας περίπου έναν μήνα μετά την παραλαβή της δικογραφίας.

Ακούγοντας, λοιπόν, με περίσσια αμηχανία ομολογουμένως, τις τηλεφωνικές συνομιλίες που έχουν ηχογραφηθεί από την αστυνομία, και αντιπαραβάλλοντας τις κλήσεις με την έκθεση απομαγνητοφώνησης προκύπτουν τα εξής συμπεράσματα:

α) **Η πρώτη συνομιλία** σε σχέση με την οργάνωση των πρακτικών ζητημάτων για το μαγείρεμα στο πλαίσιο της «Δομής αλληλοβοήθειας στην κατάληψη Δερβενίων 56» **έχει καταγραφεί με σχετική ακρίβεια στην έκθεση απομαγνητοφώνησης**, χωρίς να παραποιείται το αντικείμενο της συζήτησης. Για τους διωκτικούς μηχανισμούς το ενδιαφέρον κομμάτι αυτής της συνομιλίας είναι η πρόθεση για συμμετοχή μου στη διαδήλωση, συμμετοχή που και εγώ ο ίδιος παραδέχτηκα και υπερασπίστηκα, ήδη πριν λάβω γνώση της δικογραφίας.

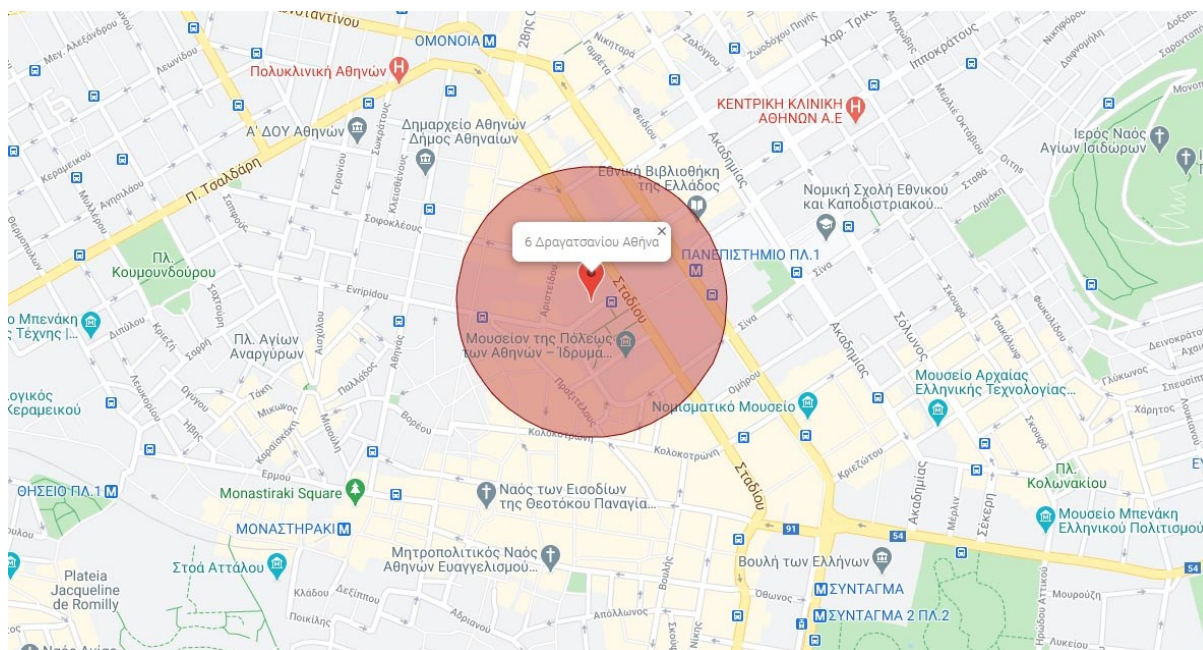
β) Για τη δεύτερη συνομιλία, **υπάρχουν τουλάχιστον δύο σημεία ουσίας, τα οποία αποδίδονται στην έκθεση απομαγνητοφώνησης με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που λέγονται στο τηλέφωνο**. Όπως ανέφερα και στην προηγούμενη ενότητα, το συγκεκριμένο τηλεφώνημα αφορά τη συνεννόησή μου με σύντροφο και φίλο μου, όπου τον ενημερώνω ότι επιστρέφω από την πορεία, για να συναντηθούμε στο προγραμματισμένο ραντεβού μας, με άλλον κόσμο.

β1) Στον διάλογο που γίνεται μεταξύ μας, λοιπόν, σε κάποιο σημείο μου είπε «Οκ εντάξει γιατί είμαι Δερβενίων οκ. Έχει και κόσμος». Είναι εύκολα αντιληπτό από αυτή τη φράση αλλά και από όσα προηγούνται στην κλήση, αφενός πως ο φίλος βρίσκεται στη Δερβενίων, ήτοι στο σημείο του ραντεβού μας, και αφετέρου πως ο «κόσμος» που αναφέρει είναι οι άνθρωποι που θα συναντήσουμε. Η αστυνομία έχει επιλέξει να αποδώσει αυτή τη φράση ως εξής: «Οκ εντάξει (ακατάληπτο) είχε κόσμος;», αφήνοντας να εννοηθεί πως ο φίλος με ρωτάει αν η πορεία είχε κόσμο.

β2) Λίγες φράσεις αργότερα, βρίσκεται η επίμαχη φράση, βάσει της οποίας εμπλέκεται το όνομά μου στη συγκεκριμένη δικογραφία. Αναφέρουν λοιπόν οι μπάτσοι πως λέω ότι «από την πορεία επιστρέφουμε **που** τους έχουμε κάψει». Στην πραγματικότητα αυτό που λέω, «σπασμένο» σε δύο διακριτές φράσεις, προκύπτει με μεγάλη ευκολία από την πρώτη κιόλας ακρόαση του αρχείου, και είναι: «πες στα παιδιά ότι» και «από την πορεία επιστρέφουμε **δεν** τους έχουμε κάψει». **Δεν έχουμε**

«κάψει» ένα ραντεβού. Σύμφωνα με την νεοελληνική αργκό δηλαδή, δεν έχουμε «στήσει» τον «κόσμο»· τον ίδιο «κόσμο» που εντέχνως έχει εξαφανιστεί από την απόδοση προηγούμενης φράσης του συνομιλητή μου. Ακόμα και το ύφος του διαλόγου συνηγορεί προς αυτή τη νοηματοδότηση των λεγόμενων μας. Σε αυτή τη συνομιλία, εν τέλει, δεν υπάρχει η παραμικρή υπόνοια τέλεσης κάποιας έκνομης ενέργειας.

γ) Το στίγμα του τηλεφώνου μου προκύπτει μόνο από τη δεύτερη κλήση, όπου ενεργοποιείται η κεραία στη διεύθυνση Δραγατσανίου 6, δίπλα στην πλατεία Κοραή. Όπως προκύπτει από το επίσημο site της «Ενημερωτικής Πύλης Κατασκευών Κεραιών» (keraies.eett.gr), επιλέγοντας τη μικρότερη δυνατή εμβέλεια από τη φόρμα του ιστοτόπου, σε εμβέλεια 250 μέτρων γύρω από τη συγκεκριμένη κεραία βρίσκονται μεγάλα τμήματα των οδών Σταδίου και Πανεπιστημίου, συμπεριλαμβανομένων της πλατείας Κοραή και των Προπυλαίων, η οδός Πραξιτέλους κ.λπ. (επισυνάπτω σχετικό φωτογραφικό υλικό παρακάτω). Θα μπορούσα να βρίσκομαι οπουδήποτε εντός αυτού του κύκλου (με ακτίνα 250 μέτρων από την κεραία), όταν η συσκευή μου την ενεργοποίησε, άρα δεν μπορεί να προκύψει ασφαλής ένδειξη για το πού ακριβώς βρισκόμουν, πόσο μάλλον και για περαιτέρω λεπτομέρειες, όπως το ότι ακολούθησα «την ίδια πορεία που ακολούθησε η ομάδα ατόμων που εκδήλωσε τις επιθέσεις». Αν υποθέσουμε βέβαια πως η εμβέλεια της κεραίας είναι μεγαλύτερη, γεγονός πολύ πιθανό για κεραία τηλεπικοινωνίας στο κέντρο της αθηναϊκής μητρόπολης, τότε ο γεωγραφικός εντοπισμός μου καθίσταται ακόμα πιο δύσκολος με βάση τη συγκεκριμένη κεραία, ενώ η συσχέτισή μου με οποιαδήποτε ομάδα ατόμων παραμένει αδύνατη.

Μέσω αυτού του στίγματος, λοιπόν, συνάγεται «πως ακολούθησα την ίδια πορεία που ακολούθησε η ομάδα ατόμων που εκδήλωσε τις επιθέσεις, μετά από αυτές, ήτοι από Πρεσβεία Η.Π.Α. προς το κέντρο της Αθήνας, όπως προκύπτει από τη διενεργηθείσα Προανάκριση». Πρόκειται για αναφορά που δεν τεκμηριώνεται σε κανένα σημείο της δικογραφίας, παρά μόνο κατατίθεται ως συναγόμενο συμπέρασμα. Κι όμως τι σχέση μπορεί να έχει ο «εντοπισμός» μου πέριξ της πλατείας Κοραή, με τα «επεισόδια πέριξ της Πρεσβείας των Η.Π.Α.»; Πώς προκύπτει η κίνηση της «ομάδα ατόμων που έκανε τις επιθέσεις»; Πώς προκύπτει από αυτό ότι ακολούθησα την ίδια πορεία με αυτήν την ομάδα; Τίποτα από αυτά δεν απαντιέται, γιατί καμία απάντηση δεν μπορεί να τεκμηριωθεί.

Ας λάβουμε υπόψη πως η πορεία από την Πρεσβεία κινήθηκε μέσω της Βασ. Σοφίας προς το Σύνταγμα, και εκεί ο κόσμος επέλεξε είτε να χρησιμοποιήσει το μετρό, είτε να κινηθεί με τα πόδια, για να επιστρέψει στο σπίτι του. Προηγουμένως, μικρότερα τμήματα της διαδήλωσης αποχώρησαν σε κάθετα στενά, στις γειτονιές του Ευαγγελισμού ή του Κολωνακίου. Άρα το πιο απομακρυσμένο

σημείο [από την Πρεσβεία], για το οποίο μπορεί οποιοδήποτε άτομο **να υποθέσει** πως εκεί βρέθηκε η «ομάδα ατόμων που έκανε τις επιθέσεις», είναι το Σύνταγμα – όπου εν τέλει κατέληξε το μεγαλύτερο μέρος της πορείας. Από εκείνο το σημείο και έπειτα δεν μπορεί να γίνει **καμία επιπλέον υπόθεση, πόσο μάλλον να βγει κάποιο συμπέρασμα**. Αλλά και για το ίδιο το Σύνταγμα, το γεγονός πως εκεί κατέληξε το μεγαλύτερο μέρος μιας διαδήλωσης, σημαίνει πως δεν είναι ενδεικτικός ο εντοπισμός ενός ατόμου σε αυτό ή περίξ αυτού, για να θεωρηθεί αυτό το άτομο ύποπτο, πόσο μάλλον να συναχθεί με βεβαιότητα η συμμετοχή σε οποιαδήποτε «ομάδα ατόμων». Το «συναγόμενο συμπέρασμα», λοιπόν, εξυπηρετεί μονάχα τη δημιουργία μιας επιφανειακής εντύπωσης, που εύκολα προκύπτει πως «στέκει» μετέωρη, μέσα σε μια ακόμα πιο μετέωρη δικογραφία.

*

Ασχέτως από το πραγματικό περιεχόμενο των κλήσεών μου, και το στίγμα του κινητού μου τηλεφώνου, θέλω να επισημάνω σε αυτό το σημείο πως αρμόδια για τις απομαγνητοφωνήσεις, και την επισύνδεση του αριθμού του κινητού μου, την παρακολούθηση δηλαδή των κλήσεών μου, είναι η Διεύθυνση Διαχείρισης και Ανάλυσης Πληροφοριών (ΔΙ.Δ.Α.Π.). Πρόκειται για υπηρεσία της οποίας ο ρόλος στην καταστολή των αγωνιζόμενων φαίνεται να αναβαθμίζεται ταχύτατα, υπό την καθοδήγηση Χρυσοχοϊδη, και ενδεχομένως να απασχολήσει ακόμα περισσότερο τον κόσμο του αγώνα το προσεχές διάστημα.

Καταστρώνοντας μια άρση απορρήτου

Η παρακολούθηση ενός τηλεφωνικού αριθμού, και επομένως η καταγραφή των συνομιλιών και των μηνυμάτων, μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο αν έχει προηγηθεί άρση απορρήτου για τον συγκεκριμένο αριθμό. Καταγραφή κλήσεων και μηνυμάτων δεν μπορεί να γίνει αναδρομικά. Για τη συνακρόαση των κλήσεων, πρέπει θεωρητικά να συντρέχει κάποιος λόγος, σοβαρός για τα κριτήρια της αστυνομίας, οπότε και (χοντρικά) ζητείται άρση απορρήτου, που επικυρώνεται με εισαγγελική διάταξη.

Σε αυτή τη δικογραφία, η άρση απορρήτου που αφορά το τηλέφωνό μου, μεθοδεύεται με τον πλέον εξόφθαλμο, πλην όμως «νομιμοφανή», τρόπο, και πηγαίνει πίσω στα τέλη του 2019.

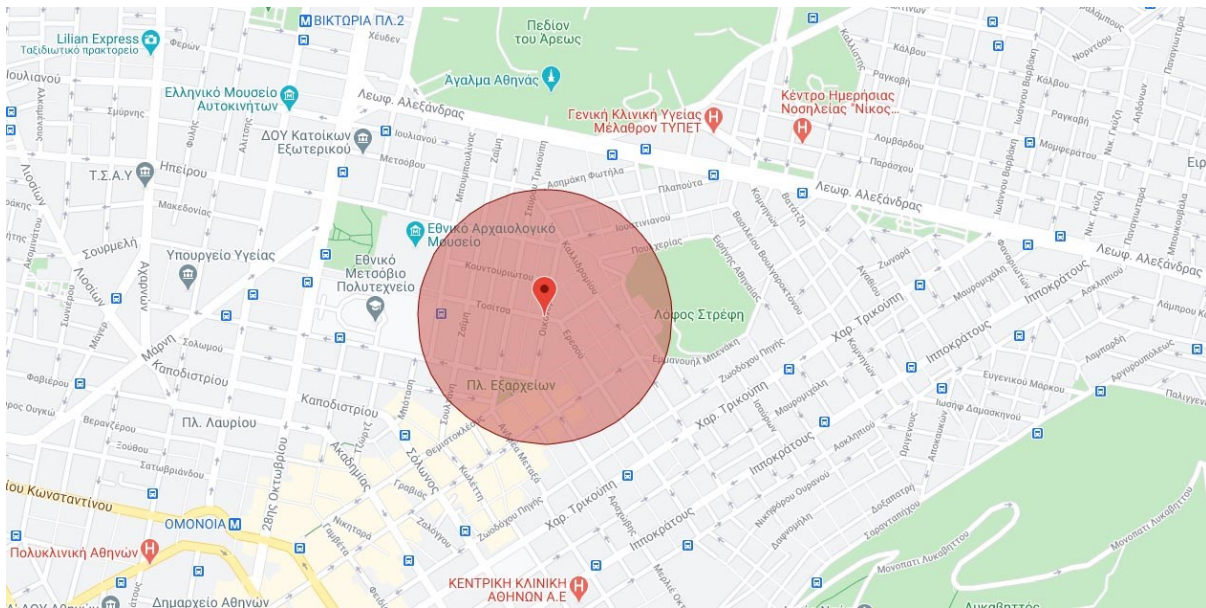
Συγκεκριμένα, στις 15/12/2019, πραγματοποιήθηκε εμπρηστική ενέργεια σε κτίριο με διαμερίσματα προς βραχυχρόνια μίσθωση (AirBnB), στη διεύθυνση Μπενάκη 105Α, στα Εξάρχεια. Στη δικογραφία η επίθεση αυτή τοποθετείται στις 23:15. Εκείνη τη βραδιά, κατά τη σάρωση της κεραίας «ΕΞΑΡΧΕΙΑ-ΑΘΗΝΑ» του τηλεφωνικού δικτύου, προέκυψε πως ο αριθμός μου αντάλλαξε συνολικά τρία μηνύματα SMS με φίλη-συντρόφισσα, στο διάστημα από τις 22:46 έως τις 22:53, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη δικογραφία. Κατόπιν γίνεται μνεία για το γεγονός πως τόσο εγώ, όσο και η συντρόφισσα, έχουμε συλληφθεί στο παρελθόν από την «υπηρεσία» τους. Αυτά τα δεδομένα είναι αρκετά, ώστε η «υπηρεσία» να αιτηθεί την άρση απορρήτου των τηλεφωνικών αριθμών μας, αίτηση που επικυρώθηκε με διαφορετικές εισαγγελικές διατάξεις και βουλεύματα για δύο χρονικά διαστήματα:

-αναδρομικά από τις 25/11/2019 έως τις 22/12/2019, με άρση απορρήτου μόνο για την κίνηση των δεδομένων που απέστειλαν και έλαβαν οι τηλεφωνικοί μας αριθμοί, καθώς δεν υπήρχε η δυνατότητα να ανακτηθούν τα περιεχόμενα των συνομιλιών και των μηνυμάτων για το διάστημα αυτό,

-από τις 03/06/2020 έως τις 03/07/2020, (6 μήνες μετά την εν λόγω ενέργεια) με πλήρη καταγραφή του περιεχομένου κάθε συνομιλίας και μηνύματος από τους τηλεφωνικούς μας αριθμούς.

Πριν συνοψίσω το πώς μεταφράζονται όλα αυτά, ας επισημάνω πως είμαι κάτοικος Εξαρχείων τα τελευταία 8 χρόνια, και τα τελευταία πέντε η κατοικία μου είναι σταθερή, ενώ η Ασφάλεια έχει γνώση αυτής, καθώς έχει πραγματοποιήσει έρευνα στο σπίτι μου τον Σεπτέμβριο του 2018, και την αναγράφει μέσα στη δικογραφία,. Είναι η ίδια διεύθυνση άλλωστε, στην οποία οι υπάλληλοι της «υπηρεσίας» με αναζήτησαν «αυτοπροσώπως» όταν έφεραν τις κλήσεις για το πρόσωπό μου. Ας επισημάνω ακόμα, πως και η συντρόφισσα, με την οποία αντάλλαξα τα SMS το βράδυ της 15/12/2019, κατοικεί επίσης στα Εξάρχεια, σε απόσταση τριών περίπου τετραγώνων από το σπίτι μου. Παρ' όλο που -σύμφωνα με τη δικογραφία- για την ίδια φαίνεται να είναι δηλωμένη άλλη διεύθυνση κατοικίας, θεωρώ πως οι αστυνομικοί γνώριζαν ακριβώς πού διαμένει. Αναζητώντας και πάλι την κεραία των Εξαρχείων στο ίντερνετ, και επιλέγοντας τη μικρότερη δυνατή εμβέλεια, με τον ίδιο τρόπο που παραθέτω και παραπάνω, προκύπτει πως τόσο το σημείο του εμπρησμού, όσο και οι κατοικίες μας βρίσκονται εντός του μικρότερου κύκλου εμβέλειας της κεραίας «ΕΞΑΡΧΕΙΑ-ΑΘΗΝΑ» (ενδεικτικά η εικόνα παρακάτω).

Στη συλλογιστική της Ασφάλειας, λοιπόν, δεν συμπεριλαμβάνεται το γεγονός πως είναι το πλέον λογικό να ενεργοποιείται η κεραία της γειτονιάς που κατοικούμε, όταν επικοινωνούμε μέσω του κινητού μας τηλεφώνου. Άραγε ήμασταν τα μοναδικά άτομα, που ανήκουν στον αναρχικό χώρο, και βρέθηκαν στα Εξάρχεια, που έτυχε να επικοινωνήσουμε μεταξύ μας εκείνο το βράδυ; Άραγε ήμασταν τα μοναδικά άτομα, που ανήκουν στον αναρχικό χώρο, **και ταυτόχρονα κατοικούν στα Εξάρχεια**, που έτυχε να επικοινωνήσουμε μεταξύ μας εκείνο το βράδυ; Πόσο πιθανό είναι να συμβεί κάτι τέτοιο σε μια γειτονιά που παραδοσιακά προσελκύει και φιλοξενεί κόσμο του κινήματος; Και πόσο πιθανό είναι να συμπέσει ένα τέτοιο γεγονός με μία παράνομη ενέργεια με πολιτικό υπόβαθρο;

Υπάρχουν δύο πρόχειρες κατευθύνσεις που παίρνει η σκέψη μου, για να ερμηνεύσω όλα αυτά:

- 1) Όποιο άτομο κατοικεί στα Εξάρχεια και δραστηριοποιείται στις πολιτικές διαδικασίες του κινήματος, δυνητικά παρακολουθείται, καθώς σίγουρα θα έχουν προκύψει κι άλλες αντίστοιχες συμπτώσεις, που θα υποστηρίζουν και θα δικαιολογούν άρσεις απορρήτου.
- 2) Στην προκειμένη περίπτωση, η στοχοποίησή μου δεν έχει να κάνει με τον τόπο κατοικίας μου. Αντιθέτως, οι υπάλληλοι της Κρατικής Ασφάλειας κατασκεύασαν **εκ των υστέρων** ένα φαιδρό πρόσχημα, που θα δικαιολογούσε μία **ήδη ισχύουσα** άρση απορρήτου για τον αριθμό του κινητού μου, με απώτερο σκοπό να στήσουν μία δικογραφία, βασισμένη σε μία φράση που **ήδη** είχαν «υποκλέψει» και αποδώσει εσφαλμένα. Αυτή η φράση θα αποτελέσει και τη μοναδική μεν,

παραποιημένη δε, ένδειξη για την εμπλοκή μου στη δικογραφία. Τόσο το γεγονός πως για την υπόθεση του εμπρησμού στα Εξάρχεια δεν προέκυψε τίποτα επιβαρυντικό για εμένα, όσο και το ότι η άρση απορρήτου διατάζεται και εφαρμόζεται 6 μήνες μετά από αυτή την ενέργεια, και αφορά «άσχετο» χρονικό διάστημα, συνηγορούν στο παραπάνω σκεπτικό. Εξάλλου δεν είναι τυχαίο πως η συνακρόαση των κλήσεων μου ξεκινάει ακριβώς εκείνη την ημέρα για την οποία προέκυψαν «επιβαρυντικές» συνομιλίες για το πρόσωπό μου. **Δεν είναι τυχαίο, είναι κατασκευασμένο.**

*

Δεν έχω καμία αυταπάτη πως οι τηλεφωνικές συνομιλίες των αγωνιζόμενων ατόμων, των ανθρώπων που συνειδητά παίρνουν θέση απέναντι στο κράτος, παρακολουθούνται «προληπτικά» από την ασφάλεια. Παραδείγματα υπάρχουν πολλά, τόσο από την Ελλάδα, όσο και από το εξωτερικό. Το συμπέρασμα παραμένει πάντα πως όσο κινούμαστε σε τροχιά εχθρική προς το κράτος, ό,τι λέμε στις τηλεφωνικές μας συνομιλίες καταγράφεται, αποθηκεύεται, και αποτελεί εν δυνάμει ένδειξη και στοιχείο στα χέρια των διωκτικών αρχών.

Ακόμα, δεν τρέφω καμία αυταπάτη πως ακολουθείται η οποιαδήποτε «νομότυπη» διαδικασία σε αυτές τις παρακολουθήσεις. Η νομική οδός επιλέγεται μόνο ως προκάλυμμα, όταν οι μπάτσοι επιλέξουν να εκκινήσουν μια ποινική δίωξη, όπως στην περίπτωσή μου, με σκοπό να τη κάνουν πιο «στιβαρή» στα μάτια δικαστών και εισαγγελέων (αν υποθέσουμε ότι δεν προηγείται συνεργασία μαζί τους). Σε τέτοιες περιπτώσεις, λοιπόν, ανατρέχουν στα δεδομένα που έχουν συλλέξει σε βάθος χρόνου, αναζητώντας τον βέλτιστο τρόπο να τεκμηριώσουν μια άρση απορρήτου, ώστε κατόπιν να στηρίξουν σε αυτή ολόκληρα κατηγορητήρια.

Σκιαγράφηση ψυχολογικού προφίλ

Ως τώρα έχω εκθέσει αναλυτικά με ποιον τρόπο η Κρατική Ασφάλεια αποφάσισε να εμπλέξει το όνομά μου σε μία δικογραφία που περιλαμβάνει κακουργήματα: Κατέστρωσε μία άρση απορρήτου, βασιζόμενη σε φαιδρές ενδείξεις, όπως το ότι από τις «ύποπτες» συνομιλίες μου ενεργοποιήθηκε η κεραία της γειτονιάς που κατοικώ. Στη συνέχεια απομόνωσε μία φράση από αυτές που υπέκλεπτε «με τη βούλα του νόμου», και την απέδωσε όπως βόλεψε για να δικαιολογήσει την κλήση, χρησιμοποιώντας συμπληρωματικά μία εξίσου άχρηστη και διόλου ενδεικτική –σε σχέση με τα γεγονότα– πληροφορία, ότι δηλαδή η συσκευή μου, κατά την επιστροφή από τη διαδήλωση στην Πρεσβεία, ενεργοποίησε κεραία τηλεπικοινωνίας που «δείχνει» πως ακολούθησα όμοια πορεία, με αυτή που ακολούθησε η «ομάδα ατόμων που έκανε τις επιθέσεις».

Αυτή τη συλλογιστική έχουν επιλέξει να παρουσιάσουν, και για να την κάνουν ακόμα πιο πειστική για τους εισαγγελείς που θα παραλάβουν τα πακέτα ερευνών τους, έχουν φροντίσει να διανθίσουν το σκεπτικό τους με μικρές λεπτομέρειες και μίνι πορίσματα που έχουν εξάγει από την παρακολούθηση των κλήσεών μου. Στην ουσία, σκιαγραφούν ένα ψυχολογικό και κοινωνικό προφίλ γύρω από το πρόσωπό μου, με βάση το οποίο φαίνεται πιο λογικό και πιο πιθανό να έχω προβεί στις ενέργειες που μου αποδίδουν.

Ένα πρώτο σημείο που αναδεικνύει αυτό ακριβώς, είναι η συσχέτιση της δικογραφίας που αφορά τα «επεισόδια έξωθεν της Πρεσβείας των Η.Π.Α.» με τη δικογραφία που αφορά τον εμπρησμό σε κτίριο με διαμερίσματα βραχυχρόνιας μίσθωσης στα Εξάρχεια στις 15/12/2019. Ενώ το παραδέχονται ακόμα και οι γλάστρες της Ασφάλειας πως δεν έχει προκύψει τίποτα επιβαρυντικό για το πρόσωπό μου από τη δεύτερη υπόθεση, αυτή παραμένει συσχετισμένη με την πρώτη, αφήνοντας υπόνοιες για τη συμμετοχή μου σε μία εμπρηστική ενέργεια. Δεν θα μπορούσαν κι αλλιώς, βέβαια, καθώς η δικογραφία που αφορά τον εμπρησμό αποτελεί το μοναδικό όχημά τους για να

δικαιολογήσουν την παρακολούθησή των κλήσεών μου, και το μοναδικό τους στήριγμα, πάνω στο οποίο θεμελιώνουν ολόκληρη τη δικογραφία για την Πρεσβεία.

Επιπλέον, στο πλαίσιο της δικογραφίας για τον εμπρησμό, όπως ανέφερα και πριν, γίνεται μνεία για το γεγονός πως έχω συλληφθεί δύο φορές στο παρελθόν από την «υπηρεσία» τους. Δεν αναφέρουν όμως πως για τη μία υπόθεση έχω απαλλαγεί οριστικά από τις κατηγορίες, ενώ για τη δεύτερη εκκρεμεί ένα εφετείο, έχοντας ήδη απαλλαγεί από τη μία από τις δύο κατηγορίες. Η δική τους μνεία είναι αρκετή, και εξυπηρετεί την παρουσίασή μου **και** ως ατόμου «γνώριμου της υπηρεσίας», άρα και ως «επιρρεπούς» σε ενέργειες που απασχολούν την «υπηρεσία».

Τέλος, το πιο ενδιαφέρον σημείο είναι μια αναφορά που εμφανίζεται σε άσχετο σημείο της δικογραφίας, η οποία δεν τεκμηριώνεται και δεν συνδέεται ευθέως, αλλά ούτε και με αιτιακή σχέση, με κάποια από τις κατηγορίες που αιωρούνται πάνω απ' το κεφάλι μου. Αναφέρεται, λοιπόν, ότι, κατά την ακρόαση μιας άλλης κλήσης μου (χωρίς να επισυνάπτεται σχετική έκθεση απομαγνητοφώνησης), προκύπτει πως «είμαι ο μόνος κάτοχος κλειδιών κτιρίου, στα Εξάρχεια, το οποίο τελούσε υπό κατάληψη». Σαφώς από τις προηγούμενες, αλλά και τις επόμενες, τηλεφωνικές συνομιλίες μου, οι μπάτσοι είναι σε θέση να γνωρίζουν πως δεν ήμουν το μοναδικό άτομο που είχε στα χέρια του κλειδιά από την κατάληψη Δερβενίων 56. Αν δεν το έχουν ακούσει, και δεν το έχουν υποθέσει ήδη, ας λάβουν υπόψη πως μία τέτοια συνθήκη όπως αυτή που περιγράφουν δεν χωράει σε οριζόντια αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, καθώς διαρρηγνύει την ισοτιμία των μελών τους, και δημιουργεί διαφορετικές ταχύτητες μεταξύ τους. Είναι βέβαιο όμως, όσο και αν επιμένουν να προβάλλουν τον δικό τους πολιτισμό πάνω μας, πως κάτι θα έχουν μάθει και οι ασφαλίτες όλα αυτά τα χρόνια. Η φράση αυτή δεν είναι προϊόν αφελούς προσέγγισης, αλλά τοποθετείται με δόλο, ώστε να προσδώσει σε μένα «ηγετικά» χαρακτηριστικά, που με καθιστούν περισσότερο «ύποπτο», και πιο «ελκυστικό» στις διωκτικές αρχές. Δυστυχώς για αυτούς, τέτοια συνθήκη δεν υφίστατο.

Προβληματισμοί

Προτού κλείσω την ανάλυση της δικογραφίας, οφείλω να μοιραστώ κάποιους προβληματισμούς, που ενδεχομένως χρίζουν και νομικής ανάγνωσης.

Αν υποθέσουμε πως όλη η διαδικασία έχει ακολουθήσει την τυπική οδό, αναρωτιέμαι πόσο ικανή είναι μία τέτοια φράση, όπως αυτή που αποδίδεται σε μένα, για να εμπλέξει έναν άνθρωπο σε μία τέτοια δικογραφία;

Αν, δηλαδή, την είχε πει ο συνομιλητής μου, ο οποίος, όπως προκύπτει από το τηλεφώνημα, δεν επέστρεφε από τη διαδήλωση, θα υποδείκνυε πιθανή εμπλοκή του; Ή αν αυτή η φράση λεγόταν αφελώς από την πλευρά μου, εκφράζοντας μία ταύτιση και ένα συλλογικό φαντασιακό, εκφράζοντας από τη σκοπιά του συμμετέχοντα στη διαδήλωση την επικρότηση και την υποστήριξη μίας ενέργειας, χωρίς όμως να είμαι αυτός που έπραξε τα όσα συμερίζεται, τότε σημαίνει αυτομάτως πως κατατάσσομαι στους υπόπτους ή τους κατηγορούμενους; Είναι αρκετή μία φράση από μία τηλεφωνική συνομιλία για να υποδείξει ή να υπονοήσει κάτι για το οποίο δεν υπάρχει ούτε αναγνώριση από αστυνομικό, ούτε ταυτοποίηση από κάποια κάμερα «ασφαλείας», ούτε και ταυτοποίηση μέσω αποτυπωμάτων ή DNA (αναφέρω μεθόδους που ήδη χρησιμοποιούνται από τους διωκτικούς μηχανισμούς κατά την κατασκευή κατηγορητηρίων, και χαίρουν δικαστικής αναγνώρισης και αποδοχής); Τι νομικές προεκτάσεις μπορεί να έχουν οι καταφατικές απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα;

Τα παραπάνω ερωτήματα είναι ρητορικά, και σαφώς δεν αποσκοπούν σε μια ενδεχόμενη βελτίωση του νομικού πολιτισμού. Η βασική απάντηση που πρέπει να γυροφέρνει στο μυαλό μας είναι πως με

αυτόν ακριβώς τον τρόπο λειτουργούν οι διωκτικοί μηχανισμοί. Όσο δεν τους βάζουμε φρένα μέσα από τις συλλογικές μας αντιστάσεις και τις κινηματικές μας απαντήσεις, όσο δεν γειώνουμε κοινωνικά τα επίδικα της καταστολής, και κυρίως τα επίδικα του αγώνα, αυτοί θα συνεχίσουν να αναβαθμίζουν λιθαράκι-λιθαράκι το ποινικό οπλοστάσιο τους, και να «νομιμοποιούν» τις νομικές ακροβασίες και τα άλματά τους. Υπό αυτές τις συνθήκες, λοιπόν, οφείλουμε να μοιραζόμαστε δημόσια τις δικές τους μεθοδεύσεις, ώστε αντίστοιχα να μοιραζόμαστε και τα εργαλεία για την αποδόμησή τους, με σκοπό τη θωράκιση του κόσμου του αγώνα.

Πολιτικά συμπεράσματα - Η προσωπική στοχοποίησή μου

Είχα επισημάνει στη δημόσια τοποθέτηση μου, ήδη πριν λάβω γνώση του υλικού της δικογραφίας, πως η στοχοποίησή μου είναι πολιτική. Σαφώς η δικογραφία αυτή δεν πληροί συγκεκριμένες προϋποθέσεις ώστε να θεωρείται νομικά και τυπικά ευσταθής. Ακόμα και αν η θεμελίωσή της είναι σαθρή όμως, δεν είναι σε καμία περίπτωση μεταφυσική – κάτι τέτοιο άλλωστε ενισχύει και εξυπηρετεί τη ρητορική περί παντοδυναμίας του κρατικού σχηματισμού. Οφείλω, λοιπόν, να το καταθέσω ξανά: Βρίσκομαι στο στόχαστρο γιατί έκανα την επιλογή να πάρω θέση στο «στρατόπεδο» των καταπιεσμένων· γιατί είμαι αναρχικός, και τα τελευταία 10 χρόνια συμμετέχω ενεργά στις διαδικασίες του ανταγωνιστικού κινήματος. Αυτές οι επιλογές, εν τέλει, είναι που «αξιοποιούνται» από τις διωκτικές αρχές, και αφού μεταφέρονται στη σφαίρα του «ποινικά επιλήψιμου», συγκροτούν το έδαφος πάνω στο οποίο πειραματίζεται η καταστολή, ως βασική κρατική λειτουργία.

Συμπληρωματικά, στην προκειμένη περίπτωση, αντιλαμβάνομαι πως το άρμα πάνω στο οποίο επιχειρείται να κινηθεί μία μεθόδευση εναντίον μου είναι η κατάληψη Δερβενίων 56, με την ιδιαίτερη ιστορία της τα τελευταία χρόνια, και τη δυναμική αλληλεγγύη που συσπείρωσε και ανέδειξε η εκκένωσή της. Για **το παρελθόν** του εγχειρήματος, είχε τοποθετηθεί το σώμα της κατάληψης στο κείμενο με τίτλο «Οι καταλήψεις είναι τα σπίτια του αγώνα», δύο μέρες πριν την εκκένωσή της: «Η κατάληψη Δερβενίων 56 είναι ενεργή από τον Σεπτέμβρη του 2015, αποτελώντας έναν χώρο του κινήματος με πολύμορφη συμμετοχή στους αγώνες. Εν μέσω απαγόρευσης κυκλοφορίας, παρέμεινε ανοιχτή, συνεχίζοντας τις πολιτικές της διαδικασίες, ξεκινώντας παράλληλα δομή αλληλοβοήθειας, με στόχο την κάλυψη των αναγκών των από τα κάτω, παρά τις επανειλημμένες πιέσεις που δέχτηκε από κάθε είδους δυνάμεις καταστολής». Για τη βαρύτητα αυτού του παρελθόντος «μίλησε» το κίνημα αλληλεγγύης, που πλαισίωσε με τον λόγο, την παρουσία και τη δράση του όλες τις κινήσεις αλληλεγγύης που ακολούθησαν την εκκένωση, με κορύφωση τις δύο απόπειρες «ανακατάληψης».

Επιστρέφοντας στο «τώρα», δεν είναι τυχαίο πως ο μπάτσος, από τον οποίο παρέλαβα τη δικογραφία, με ξεπροβόδισε από την υπηρεσία «προστασίας κράτους και πολιτεύματος» στη ΓΑΔΑ, ρωτώντας με –με έπαρση– αν «πάω Δέρβε». Εδώ το ουσιώδες δεν είναι καθ' εαυτό το γεγονός πως αναφέρθηκε στην κατάληψη, χρησιμοποιώντας τη «δική μας» συντόμευση του ονόματος. Είναι προφανές εξάλλου πως ο συγκεκριμένος όρος αλιεύθηκε (και) μέσα από τις τηλεφωνικές μου συνομιλίες. Αυτό που αποκόμισα ως ουσιώδες από τη στιχομυθία του αποχαιρετισμού μας, εκτός από τον εμπαιγμό, ήταν το υπόγειο μήνυμα, που ήταν «εύστοχο» και ξεκάθαρο: «Ξέρουμε ποιος είσαι, πού κινείσαι, να το ξέρεις και συ, να το 'χεις στο μυαλό σου». Μήνυμα που γίνεται ακόμα πιο σαφές, αν λάβουμε υπόψη πως η στιχομυθία αυτή έλαβε χώρα, ενώ η κατάληψη είχε εκκενωθεί 8 μήνες πριν, και ενώ πήγα να παραλάβω ένα κατηγορητήριο που είχε ελάχιστη σχέση με την κατάληψη. Σε αυτό συνηγορεί και το γεγονός πως ο «επίσημος» μήνας παρακολούθησης των τηλεφωνικών κλήσεων μου (03/06/2020-03/07/2020), συμπίπτει με τον μήνα εκκένωσης της κατάληψης (εκκενώθηκε στις 26/06/2020).

Τα τελευταία χρόνια συμμετείχα στις διαδικασίες της κατάληψης Δερβενίων 56, στις δομές της (όπως η Δομή Αλληλοβοήθειας) ή σε ομάδες που συνδιαχειρίζονταν το κτίριο (παλιότερα η εφημερίδα Sine Patria, και μέχρι την εκκένωση η συντακτική ομάδα Αθήνας της εφημερίδας δρόμου Άπατρις). Για να μην μένει τίποτα «στον αέρα», κινδυνεύοντας και πάλι να γίνω γραφικός και προβλέψιμος, οφείλω να ξεκαθαρίσω πως η συμμετοχή μου στην κατάληψη Δερβενίων 56 δεν ήταν κρυφή ή μυστική, για να μπορεί να τη μοστράρει ο κάθε τυχάρπαστος μπάτσος ως βαρυσήμαντη πληροφορία, και οπωσδήποτε την υπερασπίζομαι ως κομμάτι της δικής μου προσωπικής συνεισφοράς και ιστορίας στις κινηματικές διεργασίες.

Πολιτικά συμπεράσματα - Η ποινική-δικαστική συγκυρία

Σε σχέση με την πολιτική συγκυρία που διανύουμε είχα τοποθετηθεί εκτενώς στην δημόσια τοποθέτησή μου (<https://apatris.info/dimosia-topothetisi-se-schesi-me-klisi-s/>). Ο σκοπός μου ήταν να περιγράψω το περιβάλλον, εντός του οποίου εξελίσσονται τόσο η δική μου, όσο και άλλες κατασταλτικές μεθοδεύσεις, και να ξεδιαλύνω την αιτιακή σχέση που καθιστά αναγκαίες τέτοιου τύπου μεθοδεύσεις για το ελληνικό κράτος, και το κεφάλαιο που δραστηριοποιείται στην ελληνική επικράτεια. Θεωρώ πως οι βλέψεις της κυριαρχίας δεν έχουν αλλάξει κατεύθυνση, με χαρακτηριστικά τα αντιδραστικά νομοθετήματα που έχουν προηγηθεί, και με το αντεργατικό νομοσχέδιο να είναι προ των πυλών, και δεν έχω να προσθέσω κάτι καινούριο.

Από την άλλη, τα κοινωνικά δεδομένα έχουν μετασηματοδοτηθεί: Καταρχάς είναι εμφανές το αποτύπωμα που άφησε ο παρατεταμένος εγκλεισμός τόσο ατομικά, όσο και συνολικά στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, σε υλικό, ψυχολογικό και πνευματικό επίπεδο. Ακόμα πιο εμφανές, και συνάμα μεστό και διαπεραστικό, ήταν το χαστούκι που κατάπιαν οι κρατικοί εμπροσθοφυλακές στα εξεργετικά γεγονότα της Νέας Σμύρνης.

Η Νέα Σμύρνη ανέκτησε μεγάλο κομμάτι του αστυνομοκρατούμενου κοινωνικού χωροχρόνου, εξασφαλίζοντας πολύτιμες και «απαραίτητες αναπνοές» για όλη την ελλαδική επικράτεια. Έκτοτε, ως προϊόν της μαζικοποιημένης κοινωνικής αντιβίας, η αστυνομία τραβήχτηκε από τον δημόσιο χώρο, και η δρομίσια καταστολή έγινε ηπιότερη, διευκολύνοντας την οργάνωση και την πραγματοποίηση δημόσιων πολιτικών εκδηλώσεων και κινητοποιήσεων. Η ίδια «ελαστικότητα», βέβαια, δεν εφαρμόστηκε και στην ποινική-δικαστική διάσταση της καταστολής (σημείο που αναδεικνύει σε ποιο βαθμό έχουν παύσει προσωρινά, και θα συνεχιστούν στο ακέραιο, οι κρατικές-κατασταλτικές επιταγές των προηγούμενων μηνών, όταν οι κοινωνικές αντιστάσεις «ξεχαστούν»). Τις ήδη ανοιχτές υποθέσεις (σύντροφοι/συντρόφισσες, Μασόβκα, 8 της ΑΣΟΕΕ) πλαισιώνουν οι βασανισμοί και οι προφυλακίσεις των συλληφθέντων από τη Νέα Σμύρνη, η επικοινωνιακή ανάσυρση της «υπόθεσης Marfin», η ολοκλήρωση της δίκης για την υπόθεση της «Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας», η επερχόμενη δίκη των φυλακισμένων αγωνιστών Δ. Βαλαβάνη, Κ. Αθανασοπούλου, Γ. Μιχαηλίδη, και η αναβάθμιση του κατηγορητηρίου βάσει του οποίου βρίσκεται προφυλακισμένος ο αγωνιστής Π. Γεωργιάδης.

Βασική προτεραιότητα των διωκτικών μηχανισμών φαίνεται να είναι η επιβάρυνση όσων περισσότερων αγωνιστριών γίνεται με βαριά κατηγορητήρια, τα οποία εκτός από δικαστικές εκκρεμότητες σε βάθος χρόνου, φορτώνουν το κίνημα με περιοριστικούς όρους, χρηματικές εγγυήσεις, ενδεχομένως και προφυλακίσεις. **Έτσι, αν από τη μία πλευρά, με την εκκένωση των καταλήψεων, με τα παρατεταμένα πανεπιστημιακά lock-out και την εισαγωγή της πανεπιστημιακής αστυνομίας, και με την απαγόρευση των διαδηλώσεων, η καταστολή φιλοδοξεί να καταλάβει τα παραδοσιακά εδάφη του αγώνα, από την άλλη, με τη δικαστική ομηρία των αγωνιζόμενων, στοχεύει να κάμψει και να αναχαιτίσει τις πολυάριθμες ορδές συντροφισσών και συντρόφων που επιμένουν να τα υπερασπίζονται.**

Η ποινικοποίηση της αντίστασης και των αγώνων (ως συνολική διαδικασία που συμπεριλαμβάνει ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, (προ)φυλακίσεις, κατασκευασμένα κατηγορητήρια, κατασταλτικά νομοσχέδια, ποινικές-δικαστικές μεθοδεύσεις, αναβάθμιση των αστυνομικών υπηρεσιών και ανάπτυξη νέων κ.ο.κ.) δημιουργεί «ευνοϊκότερες» συνθήκες ώστε το ελληνικό κράτος να αντιμετωπίσει τις επερχόμενες κοινωνικές εντάσεις· ώστε η «αναπτυξιακή» επίθεση των από πάνω να σαρώσει όσα περισσότερα μπορεί με τις ελάχιστες αντιδράσεις.

Τις απαντήσεις μας οφείλουμε να τις δώσουμε συλλογικά στους δρόμους.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΑΝΑΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Στέλιος Κ.
μέλος της εφημερίδας δρόμου Άπατρις
Αθήνα, 16/06/2021